

I

— 卷 —

*Op reis*

## *In de ban van*

*Het is aardedonker, vijf uur in de ochtend. Na een beroerde nacht in het geïsoleerde House on the Hill dat via Airbnb zo leuk leek, zijn we op weg, een rugzak gepakt met angst en verwachting, naar de verzamelplaats voor onze grote tocht: The Tongariro Alpine Crossing.*

*Het navigatiesysteem in de auto laat ons in de steek en ik heb mijn databundel leeggetrokken door overvloedig gebruik van Google Maps. Zelfs met groot licht rijden we voorbij aan de vlaggen die het startpunt markeren, zo loblig is de duisternis om ons heen.*

*Over het stuur gebogen – alsof je houding het kijken in het donker verscherpt – zoeken we naar iets wat oplicht langs de weg.*

*Natuurlijk hadden we ons vergist. We dachten zelf wel even naar het startpunt van de Alpine-wandeling te rijden. Bij de finish, aan de andere kant van de vulkaan, zouden we dan in een bus stappen die ons weer keurig bij het startpunt zou brengen. Een lijndienst die twee keer per uur rijdt. Zoiets.*

*Maar dat aangeharkte denken werkt niet helemaal in Nieuw-Zeeland: hier bestaat alleen ruigte zonder dienstregeling. Voor de natuur heb je ontzag. Haar kracht moet je niet onderschatten, zeggen de inwoners. Bereid je goed voor op de hikes, neem water en eten mee, laat aan anderen weten dat je vertrekt en wanneer je denkt terug te komen. En neem regenkleding mee, want het weer kan zomaar omslaan.*

*Na nerveus heen en weer gereden te hebben, ziet mijn lief en reisgenoot Willy door de bomen brandende koplampen: de parkeerplaats van Backyard Tours, waar Brendan en Gloria op ons wachten. We zijn net op tijd, schudden handen, rekenen cash af en stappen in het busje dat een langdurige liefdesverhouding met onverharde wegen heeft.*

*In de bus zitten drie backpackers en een jong Duits stel met een baby. Wat doet die baby hier? Ik begrijp van de jonge ouders dat het niet eenvoudig was om een toerorganisator te vinden die akkoord ging met het meenemen van een baby van zes maanden. Dat kan ik me voorstellen: wat ons te wachten staat is 'geen wandeling in het park', zou een Engelsman zeggen. Maar Brendan vindt het een verantwoord risico. Hoewel weinig baby's de Alpine Crossing afleggen, geeft hij eerlijk toe.*

*De aanblik van een vader met baby op zijn buik relativeert wel. Ruim negentien kilometer door vulkanisch landschap met twaalfhonderd meter hoogteverschil; en de Duitse jongeman knippert niet eens met zijn ogen. Dan moet ik de tocht ook makkelijk aankunnen: een zestigjarige die gespannen aan de start verschijnt van deze hike der hikes op het Noordereiland van Nieuw-*

*Zeeland. Als ik de finish van deze pelgrimage haal, vier ik dat als een overwinning.*

*Na een kwartier rijden zonder een straatlantaarn tegen te komen, verlaten we het asfalt en begint het busje te ronken van opwinding. In het pikdonker scheurt Brendan over een kronkelende weg die ons naar Mangatepopo Road brengt, het startpunt van de tocht. Opspattend grind ranselt met het geluid van een machinegeweer het chassis, de eerste productie van adrenaline komt op gang en we zijn blij dat we deze hellingen niet met onze huurauto aan hoeven te vallen.*

*Eindelijk zijn we er. We stappen opgeladen uit en gaan naast elkaar staan. Brendan spreekt ons toe en smeekt zijn Maori-goden om een behouden reis. We krijgen hun zegen mee. 'Stay on track, respect nature.' Het is zes uur, er smeult nog geen licht aan de horizon, het is tijd om te gaan: kia ora, wees gezond.*

*En onderschat het gebied niet, zegt hij nog een keer. Het afgelopen jaar zijn twee wandelaars om het leven gekomen: 'Niet voorbereid, overvallen door slecht weer.'*

*We knikken. Hij zegt dat hij ons met een koud biertje opwacht aan het eind van de route, aan de andere kant van de vulkaan. We gaan.*

*De Alpine Crossing ligt in Tongariro National Park, gelegen tussen Auckland en Wellington. Sinds wonderkind Peter Jackson The Lord of the Rings en The Hobbit heeft verfilmd, is de dagtocht, een van de mooiste in Nieuw-Zeeland, geëxplodeerd in populariteit. Twintig jaar geleden voltooiden een paar duizend mensen*

*per jaar de wandeling, in 2019 klimmen er jaarlijks meer dan honderdduizend hikers naar het vulkanisch gebied met Mount Ngauruhoe en Mount Tongariro als poortwachters van het rijk van Sauron.*

*In zijn meesterlijke filmtrilogie verkoos de Nieuw-Zeelandse filmregisseur dit desolate gebied als decor van Mordor – het rijk van het Kwaad – omdat de dorre woestenij zo dicht in de buurt van de verbeelding van Tolkien komt. Deze beschreef Mordor als ‘een enorme massa sintels en geblakerde steen waaruit steil een kegel oprees die in de wolken stak’. Die dreiging wordt voelbaar als we klimmend en hijgend Mount Ngauruhoe naderen.*

*De hoogste piek in het oudste nationale park van Nieuw-Zeeland is Mount Ruapehu (2797 meter), een vulkaan die de laatste eeuw tien keer is uitgebarsten; de laatste eruptie dateert van 2008. Onder de oppervlakte in dit gebied is het altijd onrustig: er hebben uitbarstingen plaatsgevonden met een rookpluim die tot aan Wellington te zien was. Brendans smeekbede aan de berg om zich vandaag koest te houden is geen folklore.*

*Boven de bergen kleurt de ochtend vaalrood. In de verte zien we het silhouet van de kegel van de hoogste vulkaan. Op een licht meanderende vlonder over de alpine bodem wandelen we de vallei in. Het eerste uur stijgen we gestaag. Ik ben gespannen over wat er komen gaat. Een moment van twijfel – is de dagtocht niet te zwaar voor mij? – schud ik van me af. Ik recht mijn rug. Na een uur stevig doorwandelen zien we een bord.*

**Stop! Are you really prepared to continue your Alpine Crossing trek? Is the weather okay? Do you have the right equipment and clothing? Are you fit enough? Consider turning back!**

*Boven ons zien we wenteltrappen en kronkeltreden opdoemen, zover het oog reikt.*

*Willy en ik kijken elkaar aan.*

*Is het weer goed?*

*Check.*

*Hebben we de juiste uitrusting?*

*Check.*

*Ben je fit genoeg?*

*Ik haal diep adem, schud de demonen van me af die me vannacht bezocht hebben en blaas de herinnering aan een olifant op mijn borst weg.*

*Opsodemieteren. Er is geen plek voor onruststokers zoals jij. Ik zet de eerste stap op weg naar boven.*

*Kia ora, jongen. Wees gezond. Ik wil dit doen.*

# *Door het oog van de naald*

Ik heb niet eerder in het ziekenhuis gelegen. Ik ben nog nooit door een specialist behandeld. Ik voel me onoverwinnelijk en weet zeker dat de dood voor later is, als ik het leven tot de laatste druppel vreugdevol heb uitgeperst. Totdat ik in de vroege nacht van Tweede Kerstdag 2015 met gillende sirenes wordt afgevoerd...

Er zit een olifant op mijn borst.

Koud zweet gutst van mijn lijf, ik heb pijn in mijn kaken, slappe knieën... Wat is er aan de hand?

Dit ken ik niet.

Ik heb weleens eerder kramp in de borststreek gevoeld, maar dit is anders. Ik stap uit bed. Het onaangename gevoel verdwijnt. Als ik ga liggen, keert de stekende pijn terug. Ik sta weer op, loop naar de badkamer, slik een paracetamol en ga weer liggen.

Weer keert de pijn terug.

Wat is er toch aan de hand?

Ik sta opnieuw op. Wat ik voel ken ik niet, maar ik weet dat dit niet goed is. Vanuit mijn borst worden mijn nekspieren aangespannen en mijn kaken ingesnoerd... Wat is dit?

Ik kan nog net mijn spijkerbroek aantrekken omdat ik weet dat ik hier weg moet: ik heb hulp nodig. Ik zeg tegen Willy dat ze 112 moet bellen. Op dat moment word ik overspoeld door een golf van misselijkheid en ga ik duizelend onderuit in de slaapkamer.

Baf... daar lig ik op de koude vloer, gutschend van het zweet, met ontbloot bovenlijf.

Wat gebeurt er met me?

In het kwartier dat volgt tussen redding en radeloosheid staat de deur naar de dood op een kier. Met een zacht briesje opengewaaid, gastvrij, uitnodigend, fluisterend.

Ik heb het koud.

Ik hoor flarden van een telefoongesprek.

'Er moet nú een ambulance komen... Op zijn zij? Hoe lang duurt het nog? Wat moet ik doen?!

Ik hoor de slaapkamerdeur van de kinderen van Willy opengaan. Haar geagiteerde stem: 'Het gaat niet goed met Hans, de ambulance is onderweg, ga maar vast naar beneden.'

Ik begin aan een glijvlucht, een gewichtloos afdrijven naar iets wat ruimer en groter is dan ikzelf. Ik weet niet waar de olifant heen is gegaan, maar op mijn borst zit hij niet meer.

Ik voel me licht. Het is alsof ik op een luchtbed lig, wiegend en deinend op een azuurblauwe oceaan en dan zachtjes opstijg naar doorzichtig witte wolken.

Is dit het, Hans? Eindigt het zo?



Geen verzet, geen spijt, alleen maar overgave?  
Eindelijk de overgave waar je naar op zoek bent?  
Het moment dat je durft los te laten, dat niets meer  
hoeft, dat het goed is zoals het is..

Ik heb geen controle meer, want dit is groter dan ik  
ben. Ik ben hulpeloos. Waar gaat dit naartoe?

Ik wieg heen en weer en wil opstijgen naar de witte  
wolken. Alles valt van me af: angst, stress, gedoe, agenda's,  
drukte, verplichtingen, zorgen, verantwoordelijkheden:  
laat het los... maak je lichter... er is geen zwaartekracht...  
je zweeft.